

Però la notícia transmesa per tantes boques, rebia aitals alteracions, que ningú ho contava de la mateixa manera.

En l'escaleta del Juijat, la parella de la guàrdia civil, malcarada, ensenyava de tant en quant la culata a la quixalla, que, amorrada al portal, i empenyent-se, i esvalotada com rusc d'abelles inquietat, se veien amb apuros per a confondre-la.

La carretera amb cara de les festes, semblava gaudir-se d'aquell aixelabreig de poble, despertat de cop del seu tarannà en-sopit. El sol hi queia de ple, un bé de sol de primavera, que s'extenia sense mesura d'una a l'altre banda com acostumat a n'aquelles desfogances. La canalla desmanegada vinga refregar-s'hi els peus, i arrencar-ne espesa poisaguera, espargida per les carícies barroeres de la marinada, que somoria fins allí es deixava caure amb l'aspecte alegroi de cosa de mar. Un abigarrament de poble l'omplia amb un remoreig de tempestat llunyana; una massa menjada pel desitg de saber, que anà esvanint-se, deixant-la altra volta com deserta, quant el rellotge del campanar per medi de l'espigueta de la campana dels quarts, els n'hi engegà dos per sobre.

Però a l'abandonar-la la carretera, tothom ho feia amb recança. Perquè de cert, únicament s'assegurava que a la Teresina, la guàrdia civil la tenia a dalt, a casa el juije, i a l'hereu de la Torra per a fer-li autòpsia, amb la camilla, el conduïen a la caseta d'observació.

(Seguirà).

■ ■ ■ VENENT FLORS ■ ■ ■ ■ ■

És orfeneta, púber i virtuosa;
evadint vil lascivia lluita ardida
i duu la panereta atapaïda
de nards, clavells, violetes, llir i rosa.
A un vell, senyor donsvol, carinyosa
ofereix bella flor, que ella encongida
l'hi posa en el trauet del gec junyida
amb ma delicadeta i tremolosa.
L'impúdic, mirant llur formosura,
ovira el fidel retrat d'una mare
que unit a un collaret de perles brilla.
Vera efígie és de la florista pura,
que besa dient-l'hi humil: Perdona'm filla;
és el primer petó d'amor de pare.

D. DAVÍ.